

SOFIJA Z ZLATIM KLJUČKOM OAZNIH KOD

ELIZA 5

Tinka Tijani, 2026

*CIP -Kataložni zapis o publikaciji,
Narodna in univerzitetna knjižnica Ljubljana*

82-34:159.964.2

TIJANI, Tinka

ELIZA 5: Sofija z zlatim ključkom oaznih kod

*Zbirka: Varuhi oaznih modrosti
Ankaran, 2026*

projekt DRUGA ŠVICA - OAZE MIRU V EU

www.oaznaslovenija.eu

podpora AI za vse slike in pri nekaterih tekstih

Objavljeno pod licenco Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0.

- *Sofija z arhetipskimi zgodbami modrosti brezčasnih resnic*
- *Modrostne zgodbe sodobnega časa*

ISBN 978-961-92269-3-3 (PDF)

COBISS.SI-ID 279228419

PREDGOVOR

O dveh kodah naše dežele

Pred vami ni le zbirka zgodb, temveč notranji zemljevid za potovanje v osrčje tistega, kar v svojem bistvu že smo, a smo morda v hrupu vsakdana pozabili. "Sofija z zlatim ključkom oaznih kod" je nastala kot odziv na klic k prebujanju tiste Slovenije, ki jo v našem oaznem jeziku imenujemo Druga Švica – dežela, kjer modrost vodi dejanja in kjer osebna integriteta razsvetljuje pot.

Naša dežela v svojem imenu skriva dve mogočni kodi, ki sta hkrati naš kompas in naš skupni cilj. Včasih se največje skrivnosti skrivajo tam, kjer jih najmanj pričakujemo: v besedah, ki jih izgovarjamo vsak dan, a jih še nismo zares globinsko odkodirali.

Prva je koda LOVE (Ljubezen): Slovenija je edina država na svetu, ki ima ljubezen vtakano neposredno v svoje ime. A oazna ljubezen, o kateri pišem, ni pasivno čustvo. Je tista globoka sila, ki od nas zahteva premagovanje lastnega napora. Je pogum, da zapustimo varno zavetje cone udobja in se podamo na pot osebne transformacije. Skozi sedem likov v teh zgodbah spoznavamo, da pot do te ljubezni zahteva resno delo na sebi – tisto delo, ki nas uči, da zlatih ključkov modrosti nikoli ne najdemo sami.

*Druga je koda SOVE (**Modrost**): Ko v sebi odkodiramo zmožnost za takšno ljubezen, postanemo pripravljeni, da vstopimo v bazen modrih sov. Vsaka dežela potrebuje svoj Oazni koridor – varuhe modrosti, ki ne bijejo bojev za oblast, temveč bdijo nad integriteto naše »skupne vreče« in nad poštenostjo naših odnosov.*

Modre sove so tiste, ki vidijo skozi politično meglo in z razdalje preudarnosti čuvajo vrednote, ki jih najlažje in najlepše sejemo prav skozi zgodbe.

Ko se kodi LOVE in SOVE srečata, nastane prostor, kjer znanje ni orožje, ampak most, oazni koridor. Sedem likov, ki jih boste srečali, predstavlja notranji zemljevid, ki ga mora prehoditi vsak izmed nas, če želi posta(ja)ti Človek z veliko začetnico. Te zgodbe so semena, ki so namenjena temu, da v nas prebudijo odgovornega državljana in pogumnega orla. Naj nam iskanje zlatega ključka prinese spoznanje, da je naša dežela dom za vse le takrat, ko vsi sprejmemo odgovornost, da postanemo varuhi njenih oaz.

*Koda **LOVE** ni lahkoten zapis, temveč je pot, ki ne vodi mimo napora, temveč skozenj. Ljubezen, o kateri govori ta zgodba, ni udobna. Je tista, ki zahteva pogum, da pogledamo vase, priznamo napake in naredimo korak naprej – tudi takrat, ko je težko.*

*Koda **SOVE**, ki ni le simbol modrosti, temveč sposobnosti videti v temi. Videti takrat, ko drugi še ne vidijo. Razlikovati med hrupom in resnico. Ostati miren, ko je svet okoli nas v hektiki, v stresu, v odsotnosti razumevanja.*

Ta zgodba je potovanje med obema kodama.

Sofija ne išče odgovorov sama.

Ker zlati ključek – tisti, ki odpira vrata oazne dežele – nikoli ne obstaja za enega samega. Najdemo ga lahko le v dvoje. V dialogu. V poslušanju. V pripravljenosti, da stopimo iz svoje cone udobja in dovolimo, da nas drugi dopolni.

Sedem likov, ki jih srečamo v zgodbi, niso le pravljичni spremljevalci. So notranji zemljevid. Vsak predstavlja del poti, ki jo mora prehoditi vsak izmed nas, če želi odkodirati kodo LOVE in stopiti v prostor, kjer modrost ni last posameznika, temveč skupnosti.

Ko se ti dve kodi srečata, nastane nekaj posebnega:

oazni koridor – *prostor, kjer se zbirajo tisti, ki želijo razumeti, ne zmagati in ne imeti druge za poražence.*

Prostor, kjer modre sove ne vladajo, temveč vodijo, razlagajo, sodelujejo, varujejo in negujejo prostor našega koridorja svoboščin.

Ta zgodba je napisana v slovenskem jeziku, a ne pripada le enemu kraju.

Je zgodba vsake dežele, ki si želi postati bolj človeška.

Bolj vključujoča.

Bolj oazna.

Morda boste med branjem našli del sebe.

Morda boste našli vprašanje, ki vas bo spremljalo še dolgo po zadnji strani.

Ali pa boste preprosto začutili, da niste sami na tej poti.

Zlati ključek obstaja.

A nikoli ga ne držimo sami, niti ga ne najdemo sami, čeprav stalno čaka na nas, da ga začnemo iskati.

UVOD

Časi zlatih, oaznih zgodb

Vzpostavitev pravljичnega vzdušja skozi arhetip večnih zgodb, ki nas vrnejo v varno obdobje otroštva, hkrati pa uvod v dramatični preobrat – kako se oaza lahko spremeni v gazo, če pozabimo na našo odgovornost.

Časi zlatih oaznih pravljic so zgodbe o kraljestvu kot oazi, o kraljevskih otrocih in njihovih nalogah, o zlati jablani in ključu rešitve.

Prepleteni arhetipi, družbene ureditve in učenje skozi preizkušnje, popravo napak in nakazano rešitev za pravi odnosni temelj.

Vsebujejo zgodbe, ki jih skoraj že vse poznate, saj ste jih nekoč že slišali. To so vsebine večnih arhetipov, ki delujejo na naše spominjanje na tiste čase, ko smo bili še otroci in nam spet omogočijo obnoviti kraljevski pravljичni čas zgodb o sreči, miru, razigranih trenutkih sproščenosti.

S temi zgodbami potonemo v svet lepote, dobrote, resnice, nežnosti, ki so tudi opis našega notranjega bitja, ki potem spet začne sijati in se spet kot otrok igrati.

A to ni le potovanje v preteklost. To je tudi zgodba o tem, kako lahko iz prečudovite oaze počasi nastane gaza. Prav ste prebrali. Najprej je bila tam čudovita oaza – nekaj, kar so vsi občudovali in si domišljali, da bo kot nekakšna obljubljeni rajski dežela ostala večna.

Zgodba nas vodi skozi svet naših želja in sanj, v katerih pa se hitro izgubi vsakdo, ki pozabi na bistveno sporočilo kraljevske naloge. Ta naloga od nas zahteva, da opravimo določene preizkušnje. Zahteva, da odrastemo in prevzamemo odgovornost. Ko si v oazi obilja, je to lahko izjemno težko, še posebej, če pozabiš na svojo pravo identiteto in na razlog, zaradi katerega si sploh prišel na ta svet. Vstopimo torej v to kraljestvo.

slika KRALJESTVO KOT OAZA

RAJSKO KRALJESTVO KOT SIJAJ NAŠE PRAVE, POZABLJENE IDENTITETE

Prikaz začetnega stanja popolne harmonije, obilja in medsebojnega spoštovanja pod vodstvom modrega kraljevega para, ki pa v sebi skriva past – prebivalci so preveč pasivni, odvisni od oskrbe od zgoraj in ne gledajo čez meje svojih treh gora.

Nekoč v davnih časih je za tremi čudovitimi gorami, obdano s sedmimi najčudovitejšimi parki, stalo najlepše kraljestvo, kar si jih je mogoče zamisliti. Kot bi bil raj na zemlji, so se počutili vsi tamkajšnji prebivalci.

Nihče ni niti pomislil, da obstaja še kakšna druga dežela, ki bi bila lahko lepša od njihove. Zato tudi nihče ni nikoli pokukal čez tri gore, saj so jim zadoščali njihovi vrtovi, parki, sadovnjaki, ki so jim nudili vse, kar jim je poželelo srce.

Sicer se je med ljudmi šepetalo, da tam daleč zunaj rastejo skrivnostna zlata jabolka in da obstajajo drugačna, tuja kraljestva. A nihče ni imel prave želje, da bi se odpravil na pot, preplezal gore in zadeve preveril sam. Prebivalci preprosto niso bili navajeni, da bi karkoli počeli na lastno pobudo. Zakaj bi sploh tvegali in se trudili, ko pa je bilo za vse tako bogato poskrbljeno?

Vsi so vsak dan spoštljivo gledali le proti gradu, kjer sta živela njihova lepa, bogata in pametna kralj in kraljica.

Vsak je bil srečen, če ga je kralj nagovoril, če je na primer kraljica opazila in nagradila dobra dela svojih podložnikov. Ljudje so bili počaščeni, če so lahko služili tej prijazni kraljici. Ljudje so tekmovali med seboj v dobroti, se kosali v medsebojni pomoči in ponosno izkazovali podporo skupnosti. Tako radi so sodelovali in bili drug drugemu na

razpolago, če je komu kaj manjkalo. Vsi so se med seboj spoštovali in vsak je natančno vedel, kaj pomeni človeško dostojanstvo. Bilo je to obdobje navideznega popolnega miru.

SEDEM PARKOV RAJSKEGA KRALJESTVA

Predstavitve sedmih kraljevih otrok in njihovih darov, po katerih so parki dobili ime. Ključni poudarek je na prehodu – kako so se darovi (vrline) začeli spreminjati v svoje lastne pasti (sebičnosti).

Kralj in kraljica sta imela sedem čudovitih otrok in sta se vsak dan sprehajala z njimi v njihovih sedmih parkih in prekrasnih sadovnjakih, ki jih je dal kralj ob rojstvu vsakega otroka posebej zasaditi.

Vsak park je bil nekaj povsem posebnega, poimenovan po enem izmed otrok, saj je vsak kraljevič nosil poseben dar, po katerem je dobil ime.

Sofijin park je odražal njeno izrazito modrost in znanost. Justinov park je slovel po pravičnosti in poštenju. Park Pogumnega Felixa je žarel v njegovi neustrašnosti. Modestin dar je dišal po zmernosti in ravnovesju, Gratitude pa po iskreni hvaležnosti. Veselkin park je bil v celoti namenjen radosti in igri, medtem ko je park Golden Rula slonel na zlatem pravilu odnosov.

Vsi so živeli v miru in obilju, ki je omogočalo sodelovanje in razcvet.

Dokler se ni začelo vse postopoma, komaj opazno spreminjati.

V OAZO SE ČISTO POČASI PRIKRADE NEZADOVOLJSTVO

Kralj opazi bolezen modernega časa – odtujenost, egoizem in izgubo stika s skupnostjo med lastnimi otroki. Sanje o treh zidovih in zlatem ključku postanejo kraljeva preizkušnja za otroke, da prevzamejo odgovornost. Dinamično stopnjevanje vprašanj o tem, kako so se vrline otrok spremenile v pasti

Nekega dne so prebivalci tega očarljivega kraljestva le začeli opazovati, da je njihov kraljevski par zaskrbljen. Kralj jih ni več tako prijazno ogovarjal, ni si vzel časa, da bi z njimi izmenjal včasih tako dobrodejne misli podpore. Tudi kraljica ni več videla dobrote svojih ljudi. Nekateri njuni otroci se niso več tako razposajeno podili po parkih, drevoredih, travnikih in niso več tako veselo obirali slastnih sadežev iz tamkajšnjih sadovnjakov. Pravzaprav jih ni ničesar več tako zanimalo, niti veselilo.

Kralj je postajal vedno bolj bolan.

Ni bila samo starost tista, ki ga je silila v to, da bi izbral naslednika, ampak tudi nelagodje, ki ga je vedno bolj čutil, tako v lastni družini, kot tudi na sprehodih, ki so bili vedno redkejši.

Spraševal se je, zakaj ima sicer njegova družina vse, kar so si želeli, toda opazal je vedno manj zadovoljstva med ljudmi, vedno manj je bilo čutiti tiste preproste prijaznosti. Tudi njegovi otroci, z izjemo enega, so bili kot nekakšni poslovneži, ki so vedno bolj gledali le na uro, vsaka minuta jim je bila tako dragocena, le za enostavno druženje pa ni bilo več prave motivacije.

Ali so se kraljevi otroci zapletli v lastne darove in pozabili, kaj pomeni živeti za skupnost? Ali so se njihovi čudoviti darovi sprevrgli v uničujoče pasti? Modrost se je spremenila v znanost brez srca, pravičnost v

zakone brez sočutja, pogum v tveganje brez razuma, zmernost v življenje brez strasti, hvaležnost v pasivnost brez odgovornosti, veselje v zabavo brez meja in zlato pravilo v malikovanje cenenega blišča in zlata.

Kralj je hotel dobiti odgovore na ta vprašanja. Njega še ni zajela okužba modernega časa in razvrednotenje dobre tradicije in vsega, kar so najmodrejši že pred njimi odkrili kot nespremenljive večne, univerzalne vrednote.

Začele so ga preganjati stalno ponavljajoče se sanje, ki mu jih nihče ni znal razložiti.

Tako je nekega dne sklical vso družino in jim rekel, da se je odločil, da se bo sam umaknil, kraljevi prestol pa bo prepustil tistemu, ki bo prvi odkril odgovor na njegove pogoste sanje.

Kar naprej je sanjal o treh zidovih ob njihovih prekrasnih gorah in sedmih zlatih jablanah, od katerih pa ima le ena jablana eno pravo zlato jabolko s pravim zlatim ključkom rešitve na njegova vprašanja.

Vsem otrokom je dal tri mesece časa in jim obljubil vso podporo pri njihovem odkrivanju.

S kraljico pa sta si silno želela, da bo vsaj enemu uspelo odkriti zlato jabolko in zlati ključek.

POTI, NAPAKE IN REŠEVANJA SEDMIH KRALJEVIH OTROK

Popoln razpad sodelovanja med otroki pod pritiskom naloge. Na dan izbruhnejo sebičnost, egoizem (kjer se vsak stavek začne z "JAZ") in strah pred nepopolnostjo ter naporom lastnega razmišljanja.

Vedno bolj izstopa uničujoča tekmovalnost, ki ponazarja nezdravo "navijaštvo" v družbi.

Ko so kraljične in kraljeviči slišali za to nalogo, so se najprej temu očetovemu predlogu seveda upirali.

Sofija je bila prepričana, da je ona najbolj primerna, saj je znanje, in zato znanost tista, ki ima nalogo, da razvija orodja za izboljševanje pogojev človeštva. Brez nje da ne gre.

JUSTIN se seveda ni strinjal s sestro, saj se je njemu zdelo pravično in pošteno, da vsi dobijo možnost, da iščejo odgovor in ga nato skupaj predstavijo, kralj in kraljica pa bosta odločila, kaj je najboljša rešitev od vseh predlaganih.

Pogumni Felix najprej sploh ni prišel do besede, ker sta ga starejši sestri takoj prehiteli v njunih učenih pogledih. **Modesta** je v vseh teh izjavah iskala zmernost, a je ni našla, zato se je obrnila k vedno hvaležni **Gratitudi**, ki res tudi tokrat ni vedela nič drugega za povedati, kot to, da je hvaležna, da so dobili tako čudovito priložnost, da se spet kaj novega naučijo.

»Da se spet učimo in kar naprej tuhtamo?!« sta se razjezila Sofija in Justin, ki sta bila od nenehnega umskega napora že povsem izčrpana in brez pravega veselja. Razposajenost sta zavidala le najmlajši Veselki.

Njen brat dvojček pa jo je takoj vzel v bran in vsem ostalim neusmiljeno nastavil ogledalo:

»Nehajte se izgovarjati in se opravičevati! Priznajte, da vas je enostavno strah te naloge! Bojite se, da boste poraženi. Najbolj vas je strah, da bi naredili napako, saj bi s tem svetu pokazali lastno nepopolnost! Izogibate se naporu, ki ga prinaša samostojno razmišljanje in tavanje v temi, ko si prepuščen sam sebi in nimaš več varnega zavetja svojega parka, kjer si glavni in te nihče ne ogroža!«

Kraljevski otroci so bili navajeni lagodja. Za vse so vedno poskrbeli drugi, sedaj pa so se prvič znašli pred preizkušnjo, ki se jim je zdela prezahtevna. Namesto da bi sprejeli izziv, so hoteli odgovornost preložiti nazaj na očeta kralja. Izbruhnil je goli egoizem.

Kraljevi par je bil presenečen, da so njuni otroci postali tako drugačni, kot sta si predstavljala. Kaj pa sta si predstavljala, o tem se nista spraševala, dokler je med njimi vladalo sožitje. Kdaj pa je bilo to?

To je bil čas, ko je bil vsak od kraljevičev in kraljičen še kot otrok. Ko se je obnašal kot otrok in se je rad igral z vsemi. To je bil čas, ko še niso dobili v upravljanje svojih parkov in med njimi ni bilo nobenega primerjanja in tekmovalnosti.

In od nikogar se ni NIČ zahtevalo.

Vsi so lahko odlično negovali le svoj mali JAZ. Zato so se sedaj vsi stavki začeli z JAZ. »Jaz trdim, da lahko to zadevo rešimo brez teh tveganih poskusov. Jaz vem, da bomo našli rešitve na bolj enostaven način. Jaz bom zase že poskrbel. Jaz nisem nikomur nič dolžna. Jaz, jaz, jaz...

Ena sama sebičnost in egoizem.

Kralj je šele sedaj začel odkrivati, kaj se dogaja z njegovimi potomci, ko je začel od njih nekaj pričakovati.

Šele sedaj je začel prepoznavati, da je spregledal, kaj je zares temeljno za dobre odnose. In vedel je, da ni nikoli prepozno. Da vedno lahko začnejo znova. Le vztrajati mora, da bodo nalogo speljali, da bodo tako prevzeli odgovornost in se šele tako naučili res dobro upravljati njim zadolžene parke.

K sreči ni popustil, zato so bili njegovi razvajeni otroci prisiljeni, da sprejmejo izziv.

Cela zgodba vsakega kraljevskega otroka je tako zanimiva in poučna, da si jih bomo pogledali v celoti, od začetka, ko se je razvijal vsak dar pri vsakem otroku, do vpogleda v njihove napake in preizkušnje, skozi katere so šli. In seveda nas zanima, kdo od njih bo izpolnil očetovo, kraljevsko nalogo, za katero vemo, da ima skriti ključek samo v enem zlatem jabolku.

1 SOFIJA in dar znanja

slika: Sofija v svetu znanja

V rajskem kraljestvu je bila Sofija prva kraljeva hči, ki so jo vsi poznali kot »živo enciklopedijo«.

Bila je izredno pametna, stalno se je rada učila in iskala razumevanje. Njena radovednost ni imela meja – poznala je vsako drevo, vsak kamen, vsako cvetlico, vsak kotiček v tem prelepem parku znanja.

Njeno navdušenje nad znanjem se je odražalo v neštutih znanstvenih laboratorijih, šolah, univerzah. Prisegala je na znanje in na to, da bo učenost rešila vsak problem, če bi ga imeli.

Kralj je bil na svojo hčer izredno ponosen, saj so k njej po učene nasvete hodili tudi iz drugih kraljestev. Bila je občudovana in čaščena kot najpametnejša oseba v kraljestvu. Zato je bila prepričana, da bo nekoč kraljevi prestol zasedala ona sama. Tega seveda ni povedala sorojencem, ker se ji je zdelo samoumevno, da mora znanost dobiti najbolj spoštovani položaj v kraljestvu.

Zdelo se je, da je znanost ključ do vseh odgovorov.

slika: Sofijin dar vedoželjnosti in ljubezni do znanja

Sofijine napake

Toda znanje brez srca se je kmalu začelo spreminjati v past. Sofija je postajala prevzetna, ni več poslušala drugače mislečih. Njena znanost je zahtevala vedno več nadzora, njena polja so bila prepojena s kemičnimi poskusi, čebele so izginjale, sadje je izgubilo okus. Prepričana je bila, da je vse dovoljeno, če le napreduje znanstveno ime kraljestva.

Namesto čudenja in radosti je v njenem parku vladala hladna logika, v ljudeh pa se je naselila nemoč in odtujenost. Ko je oče kralj naročil nalogo o zlatem jabolku, je Sofija šla na pot samozavestno – s knjigami, načrti in zemljevidi. A tam, v puščavski oazi, se je ujela v prerekanje: kdo bo prvi prišel do vode. Njena prevzetnost jo je slepila in pozabila je na bistvo – da naloga ni dokazovati le sebe, temveč služiti resnici.

slika Sofija razmišlja o lastnih napakah

Sofijina preobrazba

Ko je že skoraj izgubila upanje, je dobila pomembno lekcijo: Ni dovolj biti le pameten, če pamet ne gradi mostov k drugim. Vodja druge skupine ji je razkril, da še vedno lahko uspe – a le, če bo začela sprejemati poprave napak. Sofija je prvič v življenju ponižno priznala, da je tudi ona zmotljiva. Takrat se je v njenem srcu nekaj premaknilo: znanje se je povezalo z ljubeznijo.

Od tedaj ni več iskala samo odkritij zase, temveč resnico za vse. In prav zato je dobila možnost, da se vrne kot modra varuhinja kraljestva – ne več kot znanstvenica brez meja, ampak kot tista, ki skupaj z drugimi gradi most med razumom in srcem.

Ko je Sofija v oazi spoznala, da se je ujela v lastni napuh, je prvič v življenju začutila, da sama ne zmore naprej. Njeni zemljevidi so se izkazali za neuporabne, knjige so molčale, znanstveni izračuni pa niso pomagali. Pot je zahtevala nekaj več kot gole podatke.

Takrat ji je v srcu prvič zazvenelo vprašanje: »Čemu moje znanje, če ne vodi k dobremu za vse?« In kot odmev iz daljave se ji je zazdelo, da bo pravi odgovor našla šele, ko se bo njena učenost srečala z nečim mehkejšim, tišjim, močnejšim od vseh formul – z nečim, kar jo bo naučilo postavljati prave meje z modrostjo in s srcem.

V tistem trenutku se ji je zdelo, da zrak diši po zlatu in svetlobi. Toda ključ še ni bil njen. Sofija se je morala vrniti in čakati, da se bo skupaj z drugimi naučila, kaj pomeni zlato pravilo – in da prava moč nikoli ne živi v samotni, ampak v povezavi z drugimi.

Sofija je prestopila iz sveta prevzetnosti v svet sodelovanja. Čeprav ostaja kraljična, njena moč ni v tem, da izstopa nad drugimi, ampak da stoji med njimi kot ena izmed njih, s svojim darom, ki ga deli.

slika: Sofija uporablja modrost kot dar, ne več kot privilegij

Sedi v krogu ljudi, na travniku z odprto knjigo, obkrožena z vaščani, ki vsi skupaj gledajo v isto smer – v svetlobo znanja, ki je skupna. Tako se modrost razliva kot dar, ne več kot privilegij.

2 JUSTIN- dar pravičnosti

Drugi otrok je bil sin, ki je bil zgled pravičnosti, poštenosti

Že kot deček je hodil po dvoru s tehtnico v roki in z metrom ob pasu.

Njegovo srce je hrepenelo po resnici in po pravi meri

*Dobil je ime **JUSTIN** in v parku je bilo vse odraz pravičnosti in poštenosti. Ni se bilo treba bati, da bi kdo koga ogoljufali, ali da bi kdo bil do koga nepravičen. JUSTIN je bila zgled poštenja in ljudje so vedeli, da jih ne bo nikoli pustil na cedilu. Vsi so se držali dogovorov in bili prav veseli, da jim je JUSTIN vedno znova pomagal razčistiti vse stvari v skladu z njegovim darom. Ljudje so ga spoštovali kot varuha reda, ki nikoli ne popusti in ki je bil pripravljen braniti šibke.*

slika Justin in tehničar pravičnosti

Justinove napake

Toda sčasoma se je Justinova pravičnost spremenila v breme. Ni več videl razlik med majhnimi spodrslijaji in resnimi krivicami. Vse je tehtal z isto strogo mero. Njegov svet je postal svet pravil, kjer je vsak spodrslijaj zahteval kazen.

Na tržnici so se ljudje bali, da bo Justin opazil njihov najmanjši spodrslijaj, v igrah otrok je zmanjkalo veselja, saj jih je vedno opozarjal na vsako nepravilnost. Pravičnost brez usmiljenja je začela dušiti življenje kraljestva. Ko je dobil očetovo nalogo, je krenil na pot prepričan, da bo zlato jabolko njegovo – saj kdo drug kot on bi znal razsoditi, katera jablana je prava? A na poti se je znašel pred preizkušnjo, ki je zahtevala več kot le hladno tehniko.

slika Justinova napaka – hladna stroga pravičnost,

Justinova preobrazba

Nekoč, ko je stal pred ljudmi, ki so se prerekali glede vode iz vodnjaka, je hotel najprej izmeriti vsak vrč in strogo razdeliti. Toda nekaj v njihovih očeh ga je ustavilo. Videlo se je, da so utrujeni, da so nekateri šibki, drugi močni, da niso vsi enaki. Če bi jim dal vsakemu popolnoma enako, bi pravičnost postala krutost.

Takrat je začutil, da pravičnost brez srca ne zdrži. Njegova tehtnica se je zazibala, kot da bi mu sama šepnila, da obstaja še druga mera – mera ljubezni. Justin še ni vedel, kako jo uporabiti, toda prvič se mu je zazdelo, da bo moral stopiti čez mejo svojih zakonov in poiskati most do srca. Šele takrat bo njegova pravičnost postala resnična moč kraljestva.

slika Justin v trenutku, ko spozna, da mora svoj dar povezati z ljubeznijo?

3. Pogumni FELIX- dar poguma

V njegovem parku je bilo polno ovir, pa tudi navideznih sovražnikov, da je lahko stalno dokazoval svojo neustrašnost. Če je bilo koga strah, se je obrnil na Pogumnega Felixa, ki je imel poleg poguma tudi vedno srečen izraz na obrazu. Veselilo ga je, da ima nekaj, kar so drugi tako občudovali pri njem. Večina se je namreč kraljeve družine na njim

nerazumljivi način bala. O tem se ni govorilo, a strah je bil prisoten, nekateri pa so rekli, da je to le odraz strahospoštovanja in da to ni nič narobe, če ti je pred kraljem ali pred kraljico nerodno. Felixu ni bilo nerodno pred nikomer. Ni poznal sramu, niti še nikoli ni bil v situaciji, v kateri bi ga bilo strah.

slika Felix pogumno odhaja na pot

Felixove napake

A včasih se pogum prelevi v predrznost. Felix se je počutil nepremagljivega – dokler ni dobil očetove naloge, ki mu je pomagala razgaliti njegovo še nezrelo in precenjujočo pogumnost..

Justin je dolgo okleval, kako naj se loti te naloge, saj je bil navajen, da se je opiral na kakšna napisana pravila, dogovore. Kar tako iti na slepo nekaj odkrivati, je bilo zanj na začetku celo kot neke vrste nepotrebna, nadležna naloga.

Do očeta ni čutil kakšne posebne ljubezni, bila sta sicer povezana zaradi pogostih razpravljanj o tem, kaj je pravično, kaj je pošteno, toda med njima ni bilo kakšne globlje čustvene povezanosti.

Ko se je Justin le odločil, da bo vsaj poskusil, je malo računal na prijazne očetove svetovalce, ki bi mu mogoče kaj namignili, kam se naj odpravi. Toda od njih ni dobil nasveta, ki se ga je nadejal.

Naslednje jutro je pogumno zajahal konja, vzel polno malho hrane in krenil proti severu – v gozdove, kjer so peli čudoviti ptiči in so reke zrcalile nebo. Bil je odločen, da bo prvi našel zlato jabolko.

slika Felix v koči s staro in lepo deklico – v ujetosti užitkov.

Felixova preobrazba

S sabo je na pot vzel le konja in polno malho hrane. Vedel je, da mora najti zid in priti na drugo stran. Poskusil je korajžno premagati prvo oviro. Odločil se je, da bo jahal proti severu. Tam so bili temni gozdovi, reke, v kateri je bilo polno rib. In v gozdu so ga očarala prepevanja najlepših ptic. In sredi gozda je odkril hišico, v kateri je živela starka s prelepo hčerko.

Že prvi večer se je odločil, da bo pogumno zaprosil za prenočišče v tej koči. Všeč mu je bilo, ker je začutil, da je na obe ženski naredil imeniten vtis z lepim konjem in s svojo kraljevsko opremo, kateri ni manjkal niti poseben, samo zanj ročno narejen meč.

In tako se je počasi, skoraj neopazno, pogum začel spreminjati v udobje, raziskovanje v lenobo, junaštvo v užitek.

Dnevi so minevali v pesmih, hrani in toplih pogovorih.

Naloga je izginila iz misli.

V kaminu je gorel ogenjček, starka je kuhala, lepa mladenka pa je ves čas pozorno poslušala neverjetne Felixove dogodivščine. Nista vedela, da so bile to sicer dolgočasne zgodbe, toda če se dva zaljubita, je vse izjemno zanimivo. Kar nimaš dovolj zgodbic. In tako se je Pogumni Felix ujel v past, ki je bila pravzaprav le lekcija, da se je srečal s svojo lenobo in z njegovim nenehnim iskanjem užitka. Imeti pred sabo odlično večerjo, lepo sogovornico, toplo posteljo – o, to je Felixo čisto prevzelo. In tako je kar pozabil na svojo nalogo.

Ko se je po treh mesecih spomnil, zakaj je sploh prišel, je vprašal starko, ali morda ve, kje stoji zid, ki vodi k zlati jablani. Starka se je nasmehnila in rekla:

»Stal si tik pred njim, Felix. Samo nisi videl, ker si pozabil, kaj iščeš. V tej hiši si srečal samega sebe – svojo željo po užitku, ki te je ujela v zlato kletko lastne razvajenosti.«.

V njeni koči je spoznal zapeljivost lepote, ki ga je zadržala v uživanju in je tako pozabil svojo življenjsko nalogo.

Poučila ga je, da ni dovolj biti le pogumen. Da mu manjkajo veščine, ki bi mu osmislile ta dar. Felix ni znal razmišljati kot Sofija, ni iskal pravičnosti in poštenja za vse, tako kot Justin. Modestina zmernost ga ni zanimala, saj je užival, tako kot je to videl očeta, v požrtijah, in v vsem, kar je takšnim zabavam sledilo. Starka mu je rekla, da ga odlikuje sicer to kraljevsko vedenje, ki ima za osnovo spoštovanje, toda manjkajo mu discipline, ki bi ga pripeljale na cilj.

Ko mu je to povedala, je kočica izginila in princ Felix se je začel vračati domov – praznih rok. Brez pravega zlatega jabolka.

V roki ni držal jabolka, a v srcu se mu je rodil majhen plamen razumevanja. Videl je, da pogum brez discipline in zmernosti ni nič drugega kot ogenj, ki hitro ugasne.

Domov se je vrnil brez pravega zlatega jabolka – a z vedenjem, da bo nekdo od njegovih bratov ali sester našel pot do resnične rešitve. In to vedenje je bilo začetek njegove poti v modrost.

slika: Felix, ki se vrača sam, brez jabolka,

4. MODESTA – dar zmernosti

Četrta kraljeva hči, Modesta, je bila že od rojstva drugačna. V času, ko so drugi kraljevi otroci hoteli vedno več, je ona iskala ravnotežje. Ničesar preveč, ničesar premalo – tako je živela in tako je tudi svet učila. Bila je nežna, ljubezniva in izredno urejena.

Že kot deklica je znala odložiti slaščico, še preden jo je pojedla, rekoč, da je “dovolj dobro že to, da jo gledam”.

Ko se je pripravljala na svojo pot, da bi po očetovem naročilu našla pravo jablano z zlatim jabolkom, je seveda vse uredila zmerno. Malha ni bila ne pretežka ne prelahka, konj ne preveč počasen ne prehiter, spremljevalcev ne preveč ne premalo. Vsega po malo – za vsak primer, a pod popolnim nadzorom.

Modesta je tudi očeta pogosto karala, ker je prirejal prebogate zabave, ona pa bi raje denar preusmerila tistim, ki so ga imeli premalo. Kdor ni vedel, kaj je zmernost, je obiskal Modesto.

slika Modesta, urejena, mirna, v stalnem ravnovesju

Modestine napake

Sprva je bilo vse videti popolno. A že po nekaj dneh poti je Modesta začela opazati, da ljudje okoli nje niso tako uravnoteženi, kot bi želela. Nekateri so preveč jedli, drugi preveč govorili, nekateri pa celo preveč peli. Zdelo se ji je, da je obdana s samimi nezmerneži. In ker je bila prepričana, da mora biti zgled, jih je začela dobronamerno popravljati.

“Zmernost je lepa vrlina,” je ponavljala in z rahlim nasmeškom umikala kozarec vina iz rok veseljakov. A njeno nenehno opominjanje je postajalo nadležno. Njeni spremljevalci so se eden za drugim oddaljevali, ker niso prenesli njenega puritanskega reda in tihega moraliziranja.

Na poti, kjer je upala, da bo našla modrost, se je ujela v lastno zanko. Njena zmernost, ki jo je prej varovala, je postala oklep. Ni več znala uživati v spontanosti, ne v humorju, niti v preprostosti človeških napak. Namesto v ravnovesju je živela v togosti njenih lastnih predstav.

Ni opazila, da je njena sopotnica tiho trpela, ujeta med lakoto in sitostjo, med potrebo po nadzoru in željo po svobodi. Modesta, ki je mislila, da zna držati mero, ni opazila, da ji v resnici manjka življenje samo – radost, smeh, norčavost.

Tako je minil čas, in kot vsi pred njo, je tudi ona pozabila na svojo nalogo. Bolj kot resnica o zlatem jabolku jo je začelo skrbeti, kakšen vtis daje drugim. Njen svet je postal popoln v obliki, a prazen v duši.

Ko so se njeni spremljevalci razšli, je Modesta nekaj časa čutila olajšanje. »Zdaj bo mir,« si je rekla. »Končno red.«

Toda kmalu je mir postal tišina, tišina pa praznina. Nikogar več ni bilo, ki bi prepeval, pripovedoval šale ali se smejal pri ognju. Pot je postala neskončno dolga in dolgočasna.

Ko je v daljavi zagledala potujočo skupino ljudi, si je oddahnila. Morda bo med njimi našla kakšnega zmernega, ki bi razumel njen način življenja. Toda kmalu je ugotovila, da je tudi tam ista zgodba: eni so se prenajedali, drugi se niso znali ustaviti v besedah, tretji so razpravljali o stvareh, ki so se ji zdele povsem nepomembne.

Z vsakim dnem je v sebi čutila večjo razdraženost. Zdelo se ji je, da svet okoli nje nima ne mere ne občutka.

Včasih se je zalotila, da sama sebi šepeta: »Saj ne vem, če sploh še kdo razume, kaj pomeni biti zmeren.«

Njena zmernost se je počasi spreminjala v sodbo. Njene oči so postajale ostre, njen glas trd. Ljudje so jo začeli izogibati, ker so v njeni urejenosti videli nekaj hladnega.

Neke noči, ko je sedela ob ognju, je v plamenu zagledala svoj odsev. Ogenj se je premikal in razkrival njen obraz – popoln, a brez žara. »Kdaj sem se nazadnje smejala?« si je tiho zašepetala.

V tistem trenutku je zaslišala nekakšen notranji glas – ne glas obsodbe, temveč glas tihega spomina:

»Zmernost ni cilj, Modesta. Je samo most. Most med dvema bregovoma življenja.«

A Modesta tega še ni razumela. Vstala je, pogasila ogenj in nadaljevala pot. Še vedno trdno prepričana, da dela prav, a v srcu se je oglašala nema praznina.

slika Modesta, ki razume, da zmernost brez srca postane hladna.

Modestina preobrazba

Po mnogih dneh potovanja je Modesta končno prispela do roba velike puščave, kjer se je v sončnem žaru nekaj zasvetilo. Pomislila je, da je morda to zlato jabolko, ki ga išče. Srce ji je močno zaigralo.

Ko pa je pristopila bližje, je ugotovila, da je to le kos stekla, ki je v pesku odbijal sončne žarke. Usedla se je in prvič po dolgem času ni pomislila, da bi takoj vstala.

»Sem res iskala jabolko ali samo potrditev, da imam prav?« se je vprašala.

V trenutku iskrenosti je spoznala, da je njena zmernost postala sama sebi namen – da je hotela biti popolna zato, da bi bila sprejeta, ne zato, da bi razumela življenje.

V tistem trenutku se je iz daljave zaslišal vetrič, ki je prinesel vonj po cvetju in petju, kakršnega ni slišala že dolgo.

Nekje v sebi je začutila, da mora obstajati pot, kjer se zmernost sreča z radostjo, kjer se red poveže s toplino. Ni še vedela, kako, a začutila je, da bo eden njenih bratov ali sester to razumel in prinesel pravo jabolko – tisto, ki bo imelo v sebi svetlobo modrosti in ljubezni.

Ko se je vračala domov, se ji je obraz zdel nekoliko mehkejši. V očeh se ji je prižgala toplina, ki ni bila več od zmernosti, ampak od življenja samega.

Ni prinesla zlatega jabolka, prinesla pa je upanje – tihi obet, da je kraljestvo korak bliže resnici.

slika Modesta, mirna in mehko razumevajoča

5 GRATITUDA dar hvaležnosti

Peta kraljeva hči, Gratitude, je bila kot sončni žarek. Že kot deklica je znala v vsem videti lepoto. Ko je kdo odprl vrata, se je zahvalila. Ko je kdo mimo nje spustil metulja, se je zahvalila še zanj. Izžarevala je eno samo hvaležnost za vse, kar jo je obkrožalo.

Njene besede so bile vedno mehke in iskreno zveneče: »Hvala, res hvala!« Ljudje so se ob njej počutili toplo, saj so čutili, da njihova dobra dela niso spregledana.

Kraljestvo jo je oboževalo. Bila je kot dišeči dih prijaznosti, ki je vsak dan spomnil, da je svet lep, če ga gledaš s hvaležnim srcem.

Starši so radi imeli v svoji družbi to kraljevo hčerko, saj je vnesla tisti čudoviti občutek, kako se lahko vsakodnevno čisto preprosto obdarujemo in da so najlepša darila včasih čisto preprosto le besede zahvale, le travniški šopki, le en lep stavek na koščku papirja, ki ga najdeš nalepljenega tako, da ga najdeš le ti sam.

Ko je kralj razdelil veliko nalogo svojim otrokom, se je Gratitude, seveda takoj zahvalila.

»Hvala, očka, kako čudovita priložnost! Kako imenitno, da se bomo spet učili!« je rekla, in vsi so se nasmehnili, ker so vedeli, da drugače ne zna.

A za razliko od drugih se ni nikamor odpravila takoj. Še veliko dni je ostajala doma, vsakemu, ki jo je spomnil na odhod, pa je nežno odgovorila:

»Saj bom šla, seveda bom, le še tole uredim ... Hvala, da me spomniš.«

V resnici pa je ni vleklo v neznano. Bila je preveč navajena na udobje svojega vsakdana – na pozornost, ki jo je dobivala, na drobne pohvale, na varnost očetovega dvorca.

Njena hvaležnost, ki je nekoč sijala kot svetloba, je postajala nekaj drugega – puhasta meglica, v kateri ni bilo več moči. Ničesar ni bilo resnično: ne hvala, ne delo.

Ko je naposled le odšla, ni šla z namenom, ampak z navado – ker je mislila, da tako pač mora. S seboj je vzela več oblek kot zemljevidov, več čevljev kot poguma.

In čeprav je vsakemu, ki ji je pomagal na poti, znala izreči »hvala«, nihče ni čutil, da bi jo to resnično premaknilo.

Njena hvaležnost je postala kot pesem brez prave melodije.

slika Gratitude kot topla, sijoča hvaležna deklica,

Gratitudine napake

Gratituda je rabila največ časa za odhod. Tako je bila okupirana s svojo vsakodneвно hvaležnostjo za vse, da je bila nenehno kot v nekem odzemljenem stanju. Konkretno nalogo je sicer sprejela ravno s takšno hvaležnostjo, kot vse ostalo, toda izpeljala jih pa ni.

Bila je rada v »oblakih«, vedno je imela na zalogi izgovore, ki so druge potolažili, ali pa jih vsaj ni motilo, saj je kot kraljevska hči znala naloge podeliti drugim.

Najraje je imela čez dan šopinge, zvečer pa se je očku pocukrano zahvaljevala za neomejeno možnost zapravljanja, kar je spretno skrivala pred Modesto.

Oče ji je sedaj prvič v življenju dal nalogo, ki je ni mogla prenesti na druge. Sama sploh ni vedela, kaj je to sprejemanje odgovornosti.

Za nič ji ni bilo treba skrbeti sami.

Vse so ji drugi urejali, za vse so skrbeli drugi.

Ko je stala pred to preizkušnjo, se ji je prvič v življenju zazdelo vse skupaj neznansko nehvaležno.

Da bo ona, ona kot kraljevska hči, šla od doma, v neznano. To je vendar nedostojanstveno, to je nespoštljivo za otroke njenega stanu.

Pa ni bila več otrok, ampak odrasla, ljubko razvajena ženskica.

Gratituda je tako skoraj vse tri mesece porabila zgolj za iskanje izgovorov, da ji ne bi bilo treba v neznanem okolju doživljati kaj

neprijetnega, kar bi zbuvalo nespoštljivost, nehvaležnost – in tega ona ne bi prenesla.

Bila je prepričana, da se bo njeno potovanje začelo samo od sebe.

Vsako jutro si je nadela nov plašček in se z nasmehom zahvalila soncu, da je spet vzšlo, potem še rožam, da so cvetele, in pticam, da so ji pele ob zajtrku.

“Kako lepo, da mi svet tako pomaga,” je rekla – a pri tem ni naredila niti koraka naprej.

V dvorcu so jo sprva občudovali, saj je s svojo nežno hvaležnostjo prinašala občutek topline. Toda po nekaj tednih so dvorjani opazili, da se ni še ničesar lotila. Ni pripravila konja, ni vzela zemljevida, ni se pogovorila z nikomer, ki bi ji pomagal na poti.

“Vse pride ob pravem času,” je odgovorila z nasmeškom. “In hvala, ker verjamete vame.”

Ko se je naposled vendarle odpravila, je bilo vse skupaj bolj podobno izletu kot nalogi. Na poti se je ustavljala v vsaki trgovinici, se hvaležno nasmihala prodajalcem in si kupovala drobnarije, da bi se “spomnila hvaležnih trenutkov”.

Zvečer je pisala dolga pisma očetu, polna zahval in vznesenih misli – o nalogi pa nič.

In tako so minevali dnevi.

Ko je srečala popotnike, ki so nosili težke vreče ali iskali vodo, se jim je zahvalila, da so ji pokazali, kako težko je življenje – nato pa nadaljevala svojo pot, ne da bi jim pomagala.

Njene besede so bile mehke, a njeno srce je ostalo mirno in nedotaknjeno.

slika Gratitude - navidezna hvaležnost se spremeni v izogibanje odgovornosti, v prazne vljudnosti in v beg pred življenjem

Prvič v življenju se je začela počutiti prazno. Ko se je nekega večera zagledala v vodno gladino, je v odsevu videla nasmešek – lep, a prazen. “Sem res nehvaležna, če se ničesar ne dotaknem?” si je tiho zašepetala.

A odgovorov ni bilo.

Tudi tisti večer se je zahvalila zvezdam, ker svetijo, in travi, ker raste, in tiho zaspala – z mislijo, da se bo jutri pa res zares lotila svoje naloge.

Gratituda -njen dar — iskrena hvaležnost —se prevesi v svojo senco: v vljudno praznino, v izgovore in izogibanje.

Gratitudina preobrazba

Ko je Gratituda prvič stala pred vhodnimi vrati gradu, s potno malho ob nogah, jo je prešinil občutek krivice.

»Zakaj jaz?« je šepnila sama sebi. »Saj sem vedno hvaležna, vedno prijazna. Saj nisem naredila nič narobe.«

Toda tokrat se njen nasmeh ni več vrnil na obraz.

Naloge ni mogla prenesti na nikogar, ni je mogla delegirati dvorjankam ali pišočim služabnicam. Tokrat ni bilo nikogar, ki bi se zahvalil namesto nje.

Zavedala se je, da je prvič sama – brez ogledal, brez občudovalcev, brez občutka tiste lepote, ki jo je hranila vse življenje.

Sprva je poskušala obdržati svojo vljudnost. Hvaležno se je zahvalila konju, ker jo nosi, in soncu, ker sije, a vse bolj je čutila, da besede, ki jih izreka, ne ogrevajo več srca.

Njena hvaležnost se je začela sesedati kot balon, iz katerega izteka zrak.

Trije mesece so minevali v njenem boju med starim in novim svetom.

Hotela je ohraniti svojo milino, a je hkrati čutila, da jo prazne zahvale ne rešujejo več. Prvič se je zalotila, da ne izreče »hvala« kar tako – in to je bil začetek spremembe.

Ko se je nekega večera usedla ob cesto, utrujena in razmršena, brez zrcala in brez poslušalcev, je skozi prah opazila drobno rastlino, ki je kljubovala vetru.

»Tako majhna si, pa se ne pritožuješ,« je zašepetala in prvič po dolgem času ni bila le hvaležna – bila je ganjena.

Tokrat se je v njej nekaj premaknilo.

Razumela je, da hvaležnost brez odgovornosti ni resnična. Da prava zahvala ni v besedah, temveč v dejanjih, ki vračajo svetu tisto, kar si prejel.

Domov se je vrnila brez pravega zlatega jabolka, a z majhnim popkom novega spoznanja.

Ni še vedela, kako rasti naprej, a v njej je začel poganjati prvi kalček – iz puhlice hvaležnosti se je rodila iskra odgovornosti

slika: Gratituda, prava hvaležnost pomeni tudi odgovornost – da “hvala” brez dejanja nima korenin, in da se bo morala naučiti sprejeti napor.

Kraljična izžareva mirno zrelost in notranjo hvaležnost – sedaj Gratituda ni več deklica, ki se zahvaljuje iz navade, ampak človek, ki razume pomen daru življenja.

6 VESELKA — dar veselja in radosti

*Kot zadnja dva sta se rodila dvojčka. Najprej deklica **VESELKA**, ki je bila rojena v svetlobi večernega sonca, ki je skozi okno razlivalo barve mavrice.*

*in par ur za njo še princ **GOLDEN RULE**.*

Princeska je bila stalno vesela, polna humorja in sončnih pogledov na življenje. Kjerkoli se je pojavila, so se zrak in ljudje razživeli.

Delala je, kar jo je veselilo, saj je bila prepričana, da je zaradi tega na svetu, da uresniči svojo kraljevsko naravo in uživa življenje.

Da je vesela, da živi, da lahko ima svoj prekrasni park, v katerem je bilo toliko igral, toliko zadev, ki so razveseljevale obiskovalce. Pa še kakšno šalo jim je rada povedala.

*Kar naprej si je spreminjala imena. Včasih se je imenovala **VESELA ČEPICA**, včasih **RAZIGRANA ČEPICA**, včasih **POJOČA VILA**, pa **PLESNA KRALJICA**. Odvisno pač od tega, kateri val življenja ji je tisti dan najbolj objel in najbolj napolnil srce*

Njen park je bil najlepši od vseh – poln igral, barvnih trakcev, drobnih kipcev, pisanih klopi, kjer so ljudje peli, risali in se smejali.

Verjela je, da je njena naloga, da v svet prinaša veselje.

Ko se je kdo žalostil, ga je prijela za roko in mu rekla:

»Poglej, tudi solze imajo lesk. Saj bi brez njih mavrica ne sijala.«

Ko je kralj oznanil veliko nalogo, je Veselka navdušeno zaploskala:

»Kako čudovita dogodivščina! To bo potovanje veselja!«

V srcu ni imela nobenega strahu. Zdelo se ji je, da bo že s smehom in pesmijo dosegla cilj.

In res – ko se je odpravljala na pot, je bila videti kot ptica, pripravljena poleteti. Njene barvite obleke so žarele, njeni prijatelji so peli, konji pa so kar hrzali od zadovoljstva.

Veselka je bila prepričana, da je sreča stanje, ki se ga da ohraniti – če le dovolj močno verjameš.

A pot, ki jo je čakala, ni bila pot kraljevskih vrtov, ampak pot skozi resničnost.

Šele tam bo spoznala, da je pravo veselje moč, ki se rodi iz teme, ne samo iz svetlobe.

slika, razigrana, barvita Veselka v svojem parku,

Veselka je kot žarek, ki povezuje vse otroke v krogu upanja. Njena lahkotnost ni površna, ampak nosi zdravilno sporočilo: da tudi ko drugi omagujejo, veselje ni bežanje, temveč moč, ki ohranja življenje.

Veselkine napake

Veselka je bila nad očetovo nalogo navdušena. Zdelo se ji je, da bo že sama pot, ki bo nekaj novega, ena sama dogodivščina. Možnost novih odkritij, priložnost za različna veselja.

In je odšla na pot, ki se je izven domačega okolja pokazala v drugačni luči, kot je pričakovala deklica, ki ni bila nikoli sama izpostavljena tako težkim preizkušnjam. Za njo so vedno skrbeli na način, da je bila lahko vesela, da je lahko pela, plesala, da se je lahko umetniško izražala. Luksuzne usluge in storitve so bile del njenega razkošnega grajskega življenja.

Ko se je na poti reševanja očetove naloge srečala z ovirami, je najprej izkusila, kaj je to žalost, kaj je to jeza.

Njeno spremstvo ravno tako kot ona ni bilo navajeno na nekraljevsko okolje. Zmrdovali so se, ko so spali po navadnih gostilnah, jedli iz navadnih krožnikov. Vstajali zgodaj, spraševali ljudi o poti do treh zidov, kjer bi naj bilo sedem zlatih jablan. Nihče ni vedel, kako se pride tja, čeprav so nekateri slišali, da to ni le pravljica, ampak, da je to res.

Veselka ne bi bila Veselka, če ne bi med potjo poskrbela tudi za veselo plat življenja. Ne le zase, ampak za vse, tudi za tiste, ki so jih bežno srečevali na poti.

Ko je Veselka odšla od doma, je bila polna pričakovanj.

Prve dni je pela s svojim spremstvom, pripovedovala šale in se iskreno čudila, kako lepo je živeti zunaj kraljestva.

Toda že po nekaj dneh so nastopile prve nevšečnosti: blato, dolge poti, dež brez konca, utrujenost in mrmranje njenih spremljevalcev.

Ko so prenočevali v navadnih gostilnah in jedli iz preprostih lesenih skled, je Veselka še vedno poskušala ohraniti nasmeh.

»Ni pomembno, kaj jemo, pomembno je, da smo skupaj,« je rekla.

A ko so se drugi zasmeli njeni naivnosti, jo je prvič zbadlo v srcu.

Njena vesela beseda je odmevala v prazno.

Zjutraj je v zraku čutila tišino, ki je prej ni poznala.

Vsi so bili utrujeni, nekateri so se pritoževali, drugi so godrnjali, in tudi ona je začutila nekaj novega – težo v prsih.

»Kaj pa, če veselje ni dovolj?« ji je prvič šinilo skozi misli.

Na naslednji postaji je doživela prvi prepir. Eden od njenih spremljevalcev je v jezi razbil posodo, ker je bil lačen in moker.

Veselka ga je hotela pomiriti s šalo, a se ji je posmehoval.

»S svojim smehom nas ne boš nahranila!« ji je rekel ostro.

Takrat je prvič začutila, kaj pomeni jeza. Njene roke so se tresle, oči so se ji orosile.

Ni znala biti jezna – znala je biti le vesela ali tiho.

Zvečer se je usedla pod drevo in pela pesem, toda glas se ji je lomil.

Solze so ji kapljale po rokah.

V tistem trenutku je spoznala, da je žalost del pesmi, del njene preizkušnje.

In da pravi pogum ni v tem, da jo vedno razsvetljuješ, temveč da ostaneš ob njej in ji pustiš dihati.

Naslednje jutro ni pela. Samo hodila je.

Njena hoja je bila tišja, a vsak korak je imel novo globino.

Ni več bila tista deklica, ki je mislila, da smeh zdravi vse. Začela je slutiti, da ima vsaka senca svoj namen – da se šele iz nje rodi svetloba

slika: Veselka na poti v težavah, z izzivi in sencami žalosti

Veselka se je srečala z žalostjo, jezo in izgubljenostjo – a kljub temu je ohranila žarek upanja, ki bo pozneje povezoval vse sorojence.

Srečala se je z mejo lastnega optimizma in začela spoznavati, da se resnično veselje rodi šele, ko sprejmeš tudi temo.

Veselkina preobrazba

Ko so se tri lune zvrstile nad njenim potovanjem, je Veselka sedela ob reki in gledala, kako se voda preliva čez kamne.

V njenem srcu je bilo tiho.

Ne zato, ker bi bila žalostna, ampak ker je prvič začutila mir.

V tem miru ni bilo ne smeha ne pesmi – le mehak občutek, da vse, kar je bilo, in kar je, ima svoj smisel.

V tistem trenutku je razumela, da veselje, ki ne pozna bolečine, ostane površinsko – kot mavrica brez pravih barv.

Pravo veselje pa se rodi iz zaupanja. Iz prepričanja, da je življenje dobro, tudi ko ga ne razumemo.

Ni našla pravega zlatega jabolka.

Našla pa je nekaj drugega – moč upanja.

Ko je videla, kako so se mnogi na poti vdali obupu, se je odločila, da ne bo delala enako.

»Če oče ve, da rešitev obstaja, potem je ne smemo nehati iskati,« je rekla in se nasmehnila sama sebi.

Z obrazom, osvetljenim od znotraj, se je počasi vrnila proti domu.

V daljavi je že videla kraljevski grad in v mislih slišala glasove svojih bratov in sester.

Vedela je, da bodo razočarani, ker še nobeden ni prinesel zlatega jabolka.

Toda tokrat jih bo ona spomnila, da poraz ni konec poti – ampak del poti same.

Ko so jo zagledali, je vsa utrujenost nenadoma postala lažja.

Veselka se je nasmehnila in rekla:

»Jabolko bo našel tisti, ki bo znal združiti vse naše darove.

Do takrat pa – bodimo skupaj. To je prvi korak k naši skupni zmagi.«

Njene besede so v srcu zveneale kot pesem.

Ne tista iz brezskrbnih dni, temveč nova, zreala pesem – mehka, umirjena, svetla.

V njej je bilo nekaj, kar se je dotaknilo vsakega: veselje, ki se ne rodi samo iz sreče, ampak iz vonja prave ljubezni.

slika: Veselka na poti domov, s svetlobo v očeh in nasmehom v srcu

*Zgodbe dihajo kot ena sama pesem človeškega zorenja,
in Veselka je zdaj njen najžlahtnejši ton.*

*v svetlem preobratu, v katerem veselje postane zavestna izbira,
ne več bežanje.*

*To je trenutek, ko njeno srce dozori: ne kot tisto, ki najde zlato jabolko,
ampak kot tisto, ki vanj verjame — in s tem prižge luč za druge.*

**7 GOLDEN RULE – dar pravičnosti, sočutja
in uporabe zlatega pravila**

Kot sedmi otrok kraljevskega para je bil Golden Rule nekaj posebnega že ob rojstvu.

Njegovi kodri so se lesketali v nežnem zlatem sijaju, ki ni slepil oči, ampak jih pomirjal.

Zlato pri njem ni pomenilo bogastva, temveč toplino.

Bil je tisti, ki je že kot otrok znal izreči besede, ob katerih so se odrasli

umirili:

»Jaz ne bi želel, da bi kdo meni storil, kar boli – zato tega tudi jaz ne storim nikomur.«

V njegovem parku je vladala tišina miru.

Drevesa so bila posajena tako, da nobeno ni metalo sence na drugo, in vsaka pot se je vila tako, da je spoštovala prostor druge.

Celo ptice so tam pele mehkeje, kakor da bi razumele njegovo misel:

»Svoboda ni tekmovanje, svoboda je sožitje.«

Ljudje so ga radi obiskovali.

Ne zato, ker bi bil kraljevski sin, ampak ker so se ob njem počutili spoštovane in sprejete.

Ni potreboval velikih besed – njegova prisotnost je bila kot topla svetloba.

Zelo je cenil Sofijo in Justina – skupaj so ustvarjali nekakšen zlati trikotnik razumevanja.

Ko je prišel še Pogumni Felix, se je njihov krog razširil: Sofijina modrost, Justinova pravičnost, Felixova odločnost in Golden Rulova dobrota so skupaj ustvarjali moč, ki je navdihovala druge.

Njihove razprave so bile polne smisla – toda brez Felixa se niso nikoli premaknili v dejanja.

Golden Rule je pogosto rekel:

»Modrost brez poguma je kot svetilka brez plamena.«

Njegov park je postal simbol ravnotežja.

Tisti, ki so ga obiskali, so se pogosto čudili, kako harmonično je vse razporejeno.

Vsaka stavba, vsak vrt, vsak kip – vse je bilo postavljeno tako, da ni nič

zapiralo pogleda drugemu.

Ko si stal v središču, si imel občutek, da si del celote, ne njen gospodar.

slika Golden Rula

Golden Rulove napake

Toda prijetno vzdušje ni dolgo trajalo.

Zunaj kraljestva se je začela širiti nova misel: da je moč pomembnejša od sočutja.

Da je zlato močnejše od srca.

In tako se je počasi začelo spreminjati samo bistvo sveta – iz Golden Rule v Rule of Gold.

Golden Rule je to opazoval tiho, z žalostjo v očeh, a s trdnim prepričanjem, da se bo resnica nekoč vrnila.

Ni dvomil v očetovo nalogo.

Vedel je, da mora prav on poiskati tisto deželo, kjer se je največja pamet spremenila v največjo nespamet – in tam zasaditi prve vrtove miru, kjer se bodo ljudje spet učili biti ljudje.

Ko je izvedel za očetovo nalogo, se je vsega lotil s skrbnostjo kraljevskega mladeniča, v katerem vse drhti s strunami zlatega pravila. Želel je ohraniti očetovo spoštovanje in zaupanje, zato si je zabičal, da bo dal vse od sebe, da to uresniči.

Na začetku svojega potovanja je Golden Rule verjel, da mu bo zlato pravilo zadostovalo v vsaki situaciji.

»Delaj z drugimi tako, kot želiš, da bi oni delali s tabo,« si je ponavljal in s tem krepil svoj notranji mir.

Toda svet, v katerega je stopil, ni bil več takšen kot njegov park.

Ljudje so govorili o zlatih vrednotah, a v resnici so častili zlato samo.

Pravila so bila tam – toda brez duše.

Zakon se je sprevrgel v orožje, pravičnost v nadzor, in beseda “dobro” je začela služiti predvsem dobičku.

Golden Rule je sprva želel pomagati z modrostjo, z zgledom. A ko je videl, kako se ljudje posmehujejo sočutju in častijo le še moč, ga je preplavila bolečina.

“Če bi me poslušali, bi bil mir,” je govoril.

A sčasoma je začel ukazovati.

Njegova tiha dobrota se je prelevila v strogo pravovernost.

»Delajte tako, kot jaz pravim, saj le tako deluje zlato pravilo,« je vztrajal.

In ljudje so ga začeli ubogati – ne iz spoštovanja, ampak iz strahu.

Zlato pravilo, ki je nekoč sijalo iz njegovega srca, je začelo bledeti.

Postal je njegov lastni ujetnik.

Iz Golden Rule se je rodila senca – Rule of Gold.

Ko se je ozrl okoli sebe, je opazil, da je njegov svet postal hladen.

Celo drevesa v njegovem vrtu so začela metati sence druga na drugo.

In takrat je prvič razumel:

»Zakon brez ljubezni ni svetloba. Je ogenj, ki zažge.«

Tistega večera je stopil pred zrcalo vode in v njem zagledal svoj obraz – lep, a trdosrčen.

V solzah je zagledal svetlobo, ki se vrača.

»Pozabil sem, da sem brat Sofije,« je zašepetal.

»Ona zna razločevati z razumom, moja naloga pa je, da razločujem z ljubeznijo. Šele skupaj lahko postaviva meje, ki ne ranijo, ki ne pohodijo dostojanstva ljudi.«

Takrat se je v njem nekaj spremenilo.

Prvič ni več iskal popolne družbe, temveč resnične odnose.

In prvič ni hotel, da bi ga kdo ubogal – hotel je, da bi ljudje razumeli.

slika ko se tudi Golden Rule ujame v past lastne pravičnosti: v skušnjava, da bi pravilo uveljavljal s silo, namesto z zgledom.

KO SE ZLATO PRAVILO IN MODROST USEDETA NA SKUPNI PRESTOL

Golden Rule je hodil dolgo, preden je zaslišal glasove svojih bratov in sester.

Vsak izmed njih se je vrnil iz svoje poti s podobnim spoznanjem – da njihova moč sama zase ne zadošča.

Modrost brez ljubezni, pogum brez sočutja, pravičnost brez razumevanja, zmernost brez veselja, hvaležnost brez odgovornosti – vse to so bile le polovice celote.

Ko se je vrnil v kraljestvo, ni prinesel zlatega jabolka.

Toda v njegovih dlaneh je sijala toplina, kot bi držal sončni žarek.

Ni bila snovna stvar, temveč zavedanje: da zlato jabolko ni predmet, ampak stanje srca.

Kralj je ob pogledu nanj tiho vstal.

»Si prinesel ključek, sin?«

Golden Rule se je nasmehnil:

»Nosim ga v sebi. Narejen je iz svetlobe, ki zasije, ko znanje in ljubezen spregovorita isto besedo.«

Tedaj je pristopila Sofija.

Ni imela več ostrih potez mislecke (hi hi, zanimiva nova slovenska beseda za misleca ženskega spola), ki želi nadvladati razum.

V njenih očeh je bilo razumevanje – in mir.

»Zlato pravilo brez mene ne zna postavljati meja,« je rekla.

»A jaz brez njega ne vem, kje jih postaviti, da ne bi ranila.
Zato morava to delati skupaj.«

Sedla sta na skupni prestol – ne kot vladarja, ampak kot varuha
večnega zakona.

V dvorani se je razlila tišina, potem pa mehka svetloba.

Nihče ni bil več večji od drugega.

Na tleh se je izrisal krog, v katerem so se prepletali simboli vseh sedmih
otrok:

pero modre Sofije, tehtnica Justina, pogum Felixa, zmernost Modeste,
hvaležni nasmeh Gratitude, radostna mavrica Veselke in sončni žarek
srčnega Golden Rula.

V tistem trenutku se je zaslišalo šumenje vetra – **in v daljavi so se
prižgale prve Oaze miru.**

slika Sofija in Golden Rule z zlatim ključkom oaznih kod

LOAZNI PAR- MODROST IN ZLATO PRAVILO SKUPAJ

slika: modra Sofija in srčni Golden Rule skupaj na prestolu

● PRAVNO OBVESTILO O LICENCI IN NJENI ZAŠČITI

Namen zbirke *Varuhi oaznih modrosti in Zgodb o Sofiji z zlatim ključkom oaznih kod*, je bralcem brezplačno ponuditi dela, ki s svojimi znanji in orodji podpirajo gradnike Oazne Slovenije in vsake dežele, ki želi imeti osnovni odnosni temelj, brez katerega ni vključujočih institucij; ni oaznih koridorjev in sistema znanstvene transparentnosti – digitalnega sonca, ki to omogoča.

To delo je avtorsko delo Povezovalne Nitke -Tinke Tijani.

Objavljeno je pod licenco Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0.

Celotno besedilo licence je dostopno na:

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/deed.sl>

● *Sofija z arhetipskimi zgodbami modrosti brezčasnih resnic*

● *Delo je namenjeno branju, deljenju in refleksiji v nespremenjeni obliki.*

Arhetipske zgodbe ne smejo biti rezane, prepisovane, preoblikovane ali izvzete iz konteksta, ker s tem izgubijo svojo notranjo logiko. Sofija predstavlja kodo sove, znanost, razum, preverljivost. Toda sama ne zadošča.

Varuhi stojijo utemeljeni v odnosnem temelju spoštovanja in Zlatem pravilu.

● **©avtorica, zapisovalka: Povezovalna Nitka- Tinka Tijani**

● Zgodbe Sofije in sedmih varuhih oaznih modrosti so arhetipska celota.

Lahko jih berete, delite in citirate v nespremenjeni obliki ob navedbi vira.

Besedilo ni namenjeno predelavam, skrajševanju ali izvzemanju posameznih delov iz konteksta.

Uporaba zgodb za ideološke, manipulativne ali komercialne namene ni v skladu z njihovim smislom.

Če želite zgodbe uporabiti v izobraževalnem, raziskovalnem ali skupnostnem okolju, vas vabimo k dialogu – v duhu Sofije in Golden Rula - Zlatega pravila. Pišite nam: povezovalna.nitka@oaznaslovenija.eu

● SODELOVANJE IN ŠIRJENJE

● V Oazni Sloveniji verjamemo, da so modrost, arhetipske zgodbe in vizije o pravični družbi kot **Digitalno sonce** – njihova narava je, da svetijo za vse, ne glede na to, kje stojimo. Sonca si ne moreš lastiti, lahko pa se ob njem greješ in njegovo svetlobo širiš naprej.

Odločitev, da svoja gradiva (od Sofijinih zgodb do gradiv Oazne Slovenije) ponudimo pod licenco **Creative Commons**, temelji na treh oaznih načelih:

1. **Znanje je skupna dobrina:** Da bi Slovenija postala najboljša država za vse, morajo biti semena te vizije dostopna vsakomur. Oaza ne raste za ograjo, ampak se širi z deljenjem znanj, izkušenj, podpore koristni popravi in stalnemu izboljševanju s popravo napak.

2. **Čistost in nepopačenost:** Čeprav so gradiva prosto dostopna, morajo ostati takšna, kot so bila ustvarjena. Licenca zagotavlja, da se sporočilo ne popači, ne raztrga in ne uporabi za cilje, ki niso v skladu z integriteto projekta.

3. **Spoštovanje avtorice in zapisovalke Povezovalne Nitke – Tinke Tijani:** Prosto deljenje ne pomeni odsotnosti avtorstva. Priznanje avtorstva gradiva je tista nitka, ki nas povezuje v hvaležnosti in spoštovanju do modrosti, ki nam je bila predana.

Vabljeni, da te vsebine berete, jih širite z navedbo avtorstva in z njimi plemenitite svoja okolja. Naj krožijo kot zlati ključi, ki odpirajo vrata v svet, kjer si upamo biti ljudje z veliko začetnico.

© 2026 [Povezovalna Nitka -Tinka Tijani] Vse pravice pridržane.

www.oaznaslovenija.eu

povezovalna.nitka@oaznaslovenija.eu

- Sofija z arhetipskimi zgodbami modrosti brezčasnih resnic

- Modrostne zgodbe sodobnega časa

KAZALO:

<i>PREDGOVOR</i>	3
<i>UVOD Časi zlatih, oaznih zgodb</i>	6
<i>RAJSKO KRALJESTVO KOT SIJAJ NAŠE PRAVE, POZABLJENE IDENTITETE</i>	8
<i>SEDEM PARKOV RAJSKEGA KRALJESTVA</i>	9
<i>V OAZO SE ČISTO POČASI PRIKRADE NEZADOVOLJSTVO</i>	10
<i>POTI, NAPAKE IN REŠEVANJA SEDMIH KRALJEVIH OTROK</i>	12
<i>1 SOFIJA in dar znanja</i>	15
<i>2 JUSTIN- dar pravičnosti</i>	20
<i>3. Pogumni FELIX- dar poguma</i>	24
<i>4. MODESTA – dar zmernosti</i>	31
<i>5 GRATITUDA dar hvaležnosti</i>	38
<i>6 VESELKA – dar veselja in radosti</i>	47
<i>7 GOLDEN RULE – dar pravičnosti, sočutja in uporabe zlatega pravila</i>	56
<i>KO SE ZLATO PRAVILO IN MODROST USEDETA NA SKUPNI PRESTOL</i>	62
<i>OAZNI PAR- MODROST IN ZLATO PRAVILO SKUPAJ</i>	64
<i></i>	65

TINKA TIJANI, AVTORICA KNJIG:

ELIZA 1–4 (2006–2010)

ELIZA 5: SOFIJA Z ZLATIM KLJUČKOM OAZNIH KOD, 2026

Notranji zemljevid arhetipskega potovanja kode LOVE in kode SOVE. Sedem likov v zgodbi predstavlja del poti, ki jo mora prehoditi vsak izmed nas, če želi odkodirati obe kodi in tako postajati človek z veliko začetnico.

- Sofija z arhetipskimi zgodbami modrosti brezčasnih resnic
- Modrostne zgodbe sodobnega časa
- Zbirka: Varuhi oaznih modrosti 1

ELIZA 6: DRUGA ŠVICA. OD KARANTANSKIH SEMEN DO VKLJUČUJOČE SLOVENIJE, 2026

Zunanji zemljevid do vključujoče in srečne družbe. Od semen z Gosposvetskega polja do Druge Švice, kjer se v praksi srečata kodi LOVE in kodi SOVE, ki sta zapisani v imenu naše države.

Dragocena podpora AI za vse slike in pri nekaterih tekstih

www.oaznaslovenija.eu

povezovalna.nitka@oaznaslovenija.eu

- Zbirka: Varuhi oaznih modrosti 2